

Список використаної літератури

1. Біктімiров В.В. Роль патологічної анатомії в системі сучасної медичної освіти / В.В. Біктімiров, С.В. Вернигородський // Вісник Вінницького національного медичного університету. – 2006. – №2, т.10. – С. 574-575.
2. Гасюк А.П. Спеціальна патоморфологія / А.П. Гасюк, Н.В. Ройко, С.А. Проскурня. - Полтава: Укрпромторгсервіс, 2012. – 160 с.
3. Методичні засади викладання патоморфології в умовах інтернаціоналізації вищої медичної освіти / А.П. Гасюк, Н.В. Ройко, Т.В. Новосельцева [та ін.] // Світ медицини та біології. – 2013. – №2. – С. 44-46.
4. Кремень В.Г. Вища освіта України і Болонський процес: навчальний посібник / В.Г. Кремень. - Київ - Тернопіль: Навчальна книга — Богдан, 2004. — 384 с.
5. Пидаев А. В. Болонский процесс в Европе. Что это такое и нужен ли он Украине? Возможна ли интеграция медицинского образования Украины в Европейское образовательное пространство? / А. В. Пидаев. - Одесса: Одесский медицинский университет, 2004. – 192 с.
6. Пикалюк В.С. Методическое пособие по изготовлению анатомических препаратов / В.С. Пикалюк, Г.А. Мороз, С.А. Кутя. - Симферополь, 2004. – С.23-24.
7. Струков А.І. Патологічна анатомія / А.І. Струков, В.В. Серов; перекл. з рос. 4-го вид., стереотипне. - Харків: Факт, 2004. – 864 с.
8. Туманський В.О. Концепція викладання патології студентам вищих медичних навчальних закладів / В.О. Туманський. - Чернівці: Медуніверситет, 2007. – С. 220-221.
9. Федорченко О.В. Кредитно-модульна система та її впровадження в навчальний процес по патоморфології для іноземних студентів / О.В.Федорченко, П.С. Журченко. - Вінниця, 2011. – 91 с.

УДОСКОНАЛЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Стороженко О.В., Лігоненко О.В., Шумейко І.А., Зубаха А.Б., Чорна І.О. Дігтяр І.І., Горб Л.І.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Стаття присвячена інтерактивному навчанню як одній із форм організації пізнавальної діяльності. Розглядаються різні підходи до визначення інтерактивного навчання і його сутності. Значну увагу приділено методам і технологіям особистісно-орієнтованого навчання, в ході якого здійснюється взаємодія викладача і студента.

Ключові слова: інновації, навчальний процес, інтерактивне навчання, пізнавальна діяльність.

УДК 378.14

Постановка проблеми. Сучасна вища школа стоїть перед прикритим фактом: в умовах традиційних форм і методів навчання студенти, пасивно отримуючи інформацію, не вміють здобувати її самостійно і застосовувати те, що знають. Тому цілеспрямований розвиток індивідуальності можливий лише тоді, коли теорія освіти не декларуватиме необхідності творчості педагога і творчості студента, а систематично за допомогою доцільних методів утілюватиме її в навчально-виховний процес. Якнайкраще сприяють цьому інтерактивні методи навчання, що активно розробляються останнім часом. Завдяки закладеним у їхню сутність самостійній діяльності та груповій взаємодії вони можуть бути корисними як для викладача, так і для студентів.

Попередні дослідження проблеми. Інтерактивні методи навчання є предметом численних, зокрема компаративних досліджень. Науковцями було проведено аналіз того досвіду навчання зарубіжних шкіл, де шляхом дидактичної гри, інтерактивного дослідження та дискусії реалізуються особистісні, орієнтовані пріоритети навчання. Комплексного дослідження проблеми підвищення якості професійної підготовки в медичних вишах у процесі вивчення дисциплін із застосуванням інтерактивних методів навчання поки що немає.

Виклад основного матеріалу. Інтерактивна модель навчання – постійне спілкування викладача зі студентами, студентів зі студентами – взаємодія всіх членів колективу. Упровадження інтерактивних методик у викладання фахових дисциплін дає змогу докорінно змінити ставлення до об'єкта навчання, перетворивши його на суб'єкт. Термін «інтерактивний» прийшов до нас з англійської і має значення «взаємодіючий». Відомі різні підходи до визначення інтерактивного навчання. За своєю природою воно означає здатність взаємодіяти чи бути в режимі бесіди, діалогу з чим-небудь (наприклад, комп'ютером) або з ким-небудь (людиною). Отже, інтерактивне навчання – це діалогове навчання, під час якого здійснюється взаємодія викладача і студента.

Викладач має віддавати перевагу не інформаційно-контролюючій функції, а організаційно-стимулюючій, культивувати демократичний стиль керування, підтримувати ініціативу студента і мати настанову на співпрацю та солідарну відповідальність за її результати. Зростає роль уміння знаходити й узагальнювати інформацію з різних джерел.

Навчальний процес відбувається за умов постійної активної взаємодії всіх студентів. Основна відмінність інтерактивних вправ і завдань від звичайних полягає в тому, що вони спрямовані не тільки і не стільки на закріплення вже вивченого матеріалу, скільки на вивчення нового.

Інтерактивні методи навчання можна класифікувати за кількома ознаками. Так, дослідник М. Кларін у основу класифікації поклав принцип активності. Науковець пропонує методи фізичної, соціальної, пізнавальної активності. Прикладами фізичної активності є зміна робочого місця, запис та ін. Учасники включені в соціальну активність тоді, коли ставлять запитання, відповідають тощо. Приклади пізнавальної активності: доповнення учасниками викладеного матеріалу, виступ як джерело професійного досвіду, самостійний пошук розв'язання проблеми. Треба зазначити також, що всі три види активності взаємопов'язані.

Наступний метод інтерактивного навчання – дискусія. Дискусію як навчальну форму роботи зі студентським колективом ми намагалися не перетворювати у псевдообговорення, псевдопошук різних завдань, а робили їх проблемою, використовуючи згорнуті форми дискусії:

– «круглий стіл»: бесіда, в якій на рівних брала участь невелика кількість студентів, при цьому відбувався обмін думками як між студентами, так і з «аудиторією»;

– «форум»: обговорення, що нагадувало «засідання експертної групи», під час якого ця група обмінювалася думками з «аудиторією»;

– «дебати»: формалізоване обговорення, побудоване на основі виступів учасників - представників двох протилежних команд-суперників та заперечень до цих виступів.

До інтерактивних методів навчання належать також ігрові методи, які володіють певним потенціалом у забезпеченні професійного розвитку працівників, дозволяють удосконалювати діяльність і створювати нові моделі професійної практики, що відповідає цілям актуалізації майбутнього професіоналізму в сучасних умовах.

Низка активних методів навчання відома під загальною назвою «ділові ігри». Як відомо, ділова гра – це форма відтворення предметного і соціального змісту, професійної діяльності спеціаліста, моделювання відносин, характерних для цієї діяльності як цілого.

Такий метод інтерактивного навчання як портфоліо націлений на формування певного стилю розумової діяльності, оцінювання й атестації студентів. За використання технологій портфоліо студентам необхідно дотримуватися таких принципів:

– в основному змісті навчального портфоліо показати все, на що студент спроможний, продемонструвати його найсильніші сторони, максимально розкрити творчий потенціал; особливо важлива форма оцінки, яка полягає в зміщенні акценту з того, що студент не знав і не вмів, на те, що він найкраще знає та вміє з цієї теми, в інтеграції якості оцінки і, нарешті, в перенесенні педагогічного наголосу з оцінки навчання на самооцінку;

– прищеплення навичок аналізу майбутньої професійної діяльності, самоорганізації, самоконтролю, самооцінки, позитивного ставлення до сторонньої критики своєї діяльності.

До інтерактивних методів у вищій школі також належать практичні заняття-конференції, де відпрацьовуються комунікативні, вербальні, дискусійні вміння, необхідні майбутнім фахівцям.

На таких заняттях студенти мають «перевтілитися» в дослідників конкретної проблеми, яка була зазначена в планах до заняття. Студенти розподіляються на дослідників-доповідачів, опонентів та учасників конференції. Обирають керівника секції та секретаря. Головне завдання - підготувати студентів до участі в конференціях різних рівнів. Виступи учасників оцінюються колективно.

Висновок. На відміну від традиційних методик, за яких викладач звик давати і вимагати певні знання, за використання інтерактивних форм навчання студент сам відкриває шлях до пізнання, засвоєння знань. Він стає головною фігурою, яка приймає власні рішення. Викладач стає в цій ситуації активним помічником, його головна функція – організація і стимулювання навчального процесу. Незважаючи на труднощі в застосуванні новітніх методів у навчальному процесі, інтерактивні методи сприяють покращенню знань, розвитку комунікабельності, полегшенню адаптаційного процесу майбутніх фахівців, розвивають розумові та практичні здібності студентів.

Список використаної літератури

1. Баханов К.О. Інноваційні системи, технології та моделі навчання історії в школі : монографія / К.О.Баханов. – Запоріжжя, 2000. – 160 с.
2. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології / І.М.Дичківська. – К. : Академвидав, 2004. – 351 с.
3. Жирова В. Игра и обучение в американской школе / В.Жирова // Педагогический вестник. – 1992. - №16. – С. 4-8.
4. Жовта Л.О. Використання інноваційних технологій навчання – запорука підготовки творчих спеціалістів / Л.О. Жовта // Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців : методологія, теорія, досвід, проблеми : зб. наук. пр. – Вип. 5 / редкол.: І.А. Зязюн (голова) та ін. – Київ-Вінниця : ДОВ Вінниця, 2004. – С.242 – 247.
5. Кларин М.В. Инновации в обучении : метафоры и модели : анализ зарубежного опыта / М.В.Кларин. – М., 1997 – 124 с.
6. Островерх О.О. Гуманітаризація як найважливіший принцип побудови освітніх систем / О.О.Островерх // Педагогічні особливості формування професійних якостей студентів : зб. наук. пр. – Харків, СТИЛЬ-ІЗДАТ, 2004. – С. 146-151.
7. Паянок В.О. Інтерактивне навчання як інноваційний підхід у навчальному процесі / В.О.Паянок // Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців : методологія, теорія, досвід, проблеми : зб. наук. пр. – Вип. 5 / редкол.: І.А.Зязюн (голова) та ін. – Київ-Вінниця : ДОВ Вінниця, 2004.- С. 209-215.
8. Пометун О.І. Інтерактивні технології навчання / [Пометун О.І., Пироженко Л.В. та ін.]. – Умань, 2003. – 65 с.

ВИКОРИСТАННЯ АУДІОВІЗУАЛЬНИХ ЗАСОБІВ НАВЧАННЯ НА ЗАНЯТТІ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ В МЕДИЧНОМУ ВИЩІ

Стриж А.А., Лисанець Ю.В.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

У статті обґрунтовано ефективність використання аудіовізуальних засобів навчання в процесі формування комунікативної компетенції майбутніх лікарів. Запропоновано систему вправ, що забезпечує продуктивне засвоєння аудіовізуального матеріалу під час вивчення іноземної мови у ВМНЗ.

Ключові слова: аудіовізуальні засоби навчання, мотивація, система вправ, комунікативна компетентність.

В умовах поглиблення інтеграційних процесів одним із пріоритетних напрямів підготовки студентів ВМНЗ стає вивчення іноземної мови, що значно розширює можливості випускників, коло їх професійного спілкування, створює умови для міжнародної академічної мобільності та конкурентоздатності сучасного медичного фахівця.

Одним із дієвих шляхів формування комунікативної компетенції є застосування навчальних відеоматеріалів [4; 5; 6; 7]. Використання аудіо- та відеозасобів урізноманітнює процес навчання, підвищує рівень мотивації студен-